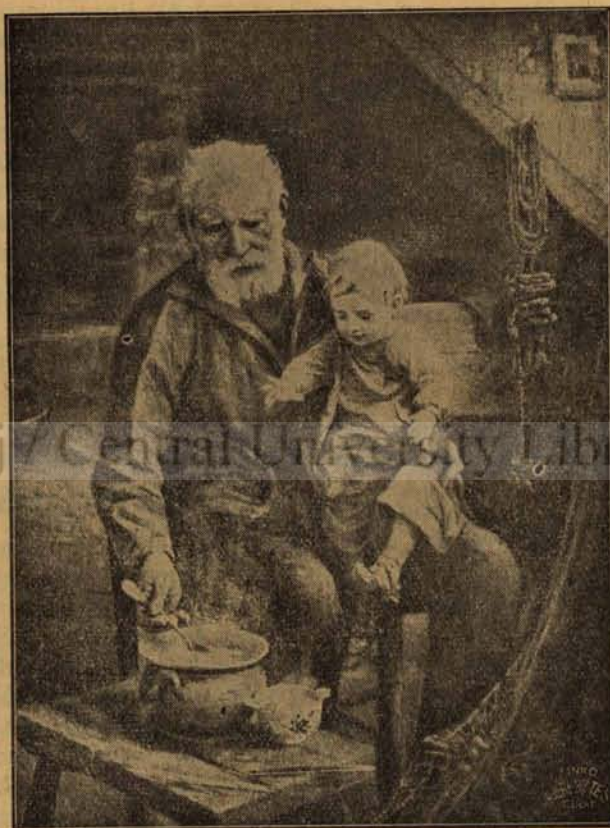

ÚJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Nagyapó és unokája.

1935. MÁRCIUS
20.

III. ÉVFOLYAM
8. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK TARKASÁGOK

Toborzó. Akikben életrevalóság, elevenség van, nem kell biztatni a toborzásra, találnak rá mindig módot és alkalmat. Az ilyen ügyes kis cimborák mindig tudnak toborozni. Legutóbb a következők toborozták a következőket: Balogh Eva, Kató és Ildikó: Adorjány Rózsikát, Szabó Dezsőke: Alter Tibort, Sanek Boriska: Biró Erzsikét, Kálmán Margit: Rácz Erzsikét.

Mael Ferenc: Aranyegyszeregy.

*Kétszer öt az tíz pontosan,
Ha kérdeznek, szólj okosan.*

*Kétszer hat az tizenkettő,
Ennyi hónap egy esztendő.*

*Kétszer hét az tizennégy,
Hazudozó sohse légy.*

*Kétszer nyolc az tizenhat,
Ki nem halad, elma ad.*

Az Uj Cimbora hirei. Úgy látszik a szombat délutánonkinti találkozt meg szerették a helybeli kis cimborák. Március hó 9-én és 16-án is összejöttek. Most 300 kis csomag virágmagot készítettek el küldésre készen. A kis lányok folytatták a virágmag-rendezést. Még két szombaton: március 16-án és 23-án is tart a nagy rendezés. Az idén ugyanis sokkal többen fognak kertészkedni, mint tavaly. A bélyeggyűjtők figyelmét külön is felhívjuk a szombat délutáni cserealkalmakra. Minden kis cimborát szívesen látunk ezekre a megbeszélésekre. Azok a helybeli kis cimborák, akik szeretnének kertészkedni, és az előfizetésük rendben van, 23-án délután jöjjenek fel hozzánk a szerkesztőségbe, hogy virágmagvaikat idejében megkaphassák.

DALOLJATOK KIS CIMBORÁK

A Csap utcán...

*A Csap utcán véges-véges-végig
Minden kis ablakban virág nyílik.
Minden kis ablakban kettő-három,
Csak az enyém hervadt el a nyáron.*

Az angol lapok írják, hogy Indiában a barodai Radnagar közelében európai tudósok ásatásokkal végeztek. A föld mélyéből rendkívül érdekes régiségek és ritkaságok kerültek felszínre. Így a többek között olyan törpe ősemberek csontvázaira bukkantak rá, akiknek a testmagassága a félmétert sem érte el. Képzéjük el, mekkora emberkéek lehettek ezek! A mesékben sokszor olvasunk törpékről, liliputi emberkékről s megmosolyogjuk őket: oh ezek csak olyan elképzelt lények. Nono! Nem kell mosolyogni, — a tudomány ki fogja mutatni idővel, hogy valóban éltek a mesék világába száműzött apró kicsi lények!

TAVASZI VERS.

*Gyere tavasz, várva-várlak,
Hozz zöld ruhát fűnek-fának.
Sok virágot hints a rétre,
A jó Isten áldjon ér.e.*

Régi magyar rigmusos rejtvények.

Fa, mestermű, állat kitelik belőle, Boldog az, akinek bir vele szőlője, Feje nélkül vissza: időt osztogatja, felét tedd előre, vadászat esalogatja. (Mi az?)

Mit játszunk gyerekek?

Itt a pompás tavasz! Most már nemsokára lehet játszani a szabadban is. Oh be pompás is, ahol szép nagy udvar van, s ahol végig-hosszág lehet futni a cica játék kergetőjében! A gyermekeknek régen is ez volt és még ma is ez a legkedvesebb szabadtéri játékuk: a cica-fogó. Am ennek több fajtája van. Es pedig a házba-futó, amikor csak egy bizonyos helyre lehet befutni az egérkének a cica elől. Persze, ezt közösen előre meg kell állapítani, hogy mi legyen a ház. Van aztán hármás cica-fogó, ötös és hatos cica-fogó. Legérdekesebb a hatos fogó s egyszersmind legmulatságosabb is. Itt két cica fut az egerek után, de csak akkor érvényes a fogás, ha mind a ketten megfogják ugyanazt az egeret. Epp ezért a két cicának mindig össze kell tartani, különben sohasem kerülnek ki a cicáságból. A lusta cicákat így csufolják az egerek: Az én cicám ilyen rest, olyan rest, nem szereti a levest, Nem kell neki egér, Legfőlebb, ha mástól kér! De a cicák is mondhatják a félénk egereknek: Egykettő-három! ki nem szalad: párom! Erre mindenkinek ki kell futni.

Sajnálattal közöljük előfizetőinkkel, hogy lapunk f. évi 2. száma teljesen kifogyott.

FECSCKE-HIVOGATÓ.

Villásfarku fecskemadár,
Jaj, de régen várunk!
Kis ibolya, szép hóvirág
Kinyílt már nálunk!

Fátyolszárnyu kis méhecskék
Zöngve-zúgva szállnak,
Cifra lepkék, kék legyecskék
Ide-oda járnak.

Rózsa, rózsza, piros rózsza
Nyitogatja kelyhét;
Itt a tavasz, lessük, várjuk
A csicsergő fecskét.

Székelyek veszedelme – Siculicidium.

Úgy-e, meglepődtek, amikor e furesa címet olvassátok. De ne ijedjete meg, mert mindjárt felfedem nektek e furesa cím jelentését. Siculicidium olvassátok így: Szikulicidium. Ez latin szó és annyit jelent magyarul, hogy *Székelyölés*. Bizony szomorú jelentése van ennek a szónak, de azért elmesélem nektek ezt a szomorú eseményt is a székelyek életéből.

Már eddig is említettem egyet-mást a vitéz és a nemes székely nemzetről. Vitézségének híre az ország határán is túlment. Vitézsége árán őrizte meg századokon át kiváltságos nemességét. Kiváltságai között a legféltékenyebben ragaszkodott az adómentességhez és az önkéntes katonáskodáshoz. Tehát a székelyek nem fizettek adót, de ennek fejében katonáskodott mindenki erejéhez mérten.

Amikor Mária Terézia lett a magyar trón örököse, sok ellensége támadt országának. A szorongatott helyzetben levő királynét nem egyszer a székely huszárok mentették meg.

Mária Terézia uralkodásával új korszak kezdődik a székelyek életében. Bár a székelyek derekasan kivették részüket a királyné háborúiban

úgy vér, mint pénzáldozattal, mégis ő háládatlanul viselkedett velük szemben. Mária Terézia ugyanis nem volt megelégedve országa keleti határainak védelmével és ezért állandó katonaságot akart szervezni ezeken a részekén. A határok védelmére szervezett katonaságot *határőrségnek* nevezték. Erre legalkalmasabbnak a székelyeket találta a királyné.

A határőrségnek az lett volna a feladata, hogy a határszéleket megvédje az ellenség betörése ellen, hogy útját állja a pestis és a csepész-árúk behurcolásának. Mindezeket azonban csak azért mondta, hogy bekösse a szemét a székelyeknek. Az igazság az, hogy a királyné erős és állandó hadsereget akart maga mellett látni, hogy így könnyebben elővehesse, amikor szükség van rá. Abban az időben toborozással szedték össze a katonákat. A toborzás pedig sok időt vett igénybe. Éppen ezért szerette volna a királyné, hogy egy állandó és fegyelmezett katonaság legyen a keze ügyében, amely bármikor egy parancsszóra fegyverbe álljon.

Az ám, csak hogy nem ment olyan könnyen a székelyek katonaságba való szervezése. Szép

szerivel nem is lehetett őket rábírní arra, hogy német vezetés alatt katonáskodjanak.

A királyné Buccow Adolf nevű tábornokát küldte Erdélybe, hogy a székelyeket határőrségi katonaságba szervezze. Buccow eleinte ígéretekkel, majd fenyegetésekkel próbálta megnyerni a székelyeket. Ezek azonban nem engedelmessé váltak. Azt izenték Buccownak, hogy ők mindig szabadok voltak s katonáskodni is szoktak, de nem rendeletre, hanem törvényeik és kiváltságaik szerint. Különösen a esíki székelyeknél volt nagy elkeseredés emiatt. Így a Petru Rareş-i székely férfiak a sorozás elől mind elmenekültek az erdőbe. Buccow tábornok ekkor kiűzte a faluból az asszonyokat és gyermekeket. Az izgalom és elkeseredés napról-napra nőtt. Alkudozni kezdtek az erdőbe menekültek a tábornokkal, mert télvíz idején voltak. A nyomorúság és az éhség végre arra kényszerítette a székelyeket, hogy visszahúzódnak falvaikba.

Buccow még egyszer felszólította a visszatérteket, hogy tegyenek eleget a királyné rendelkezésének, mert különben ágyúkkal löveti szét

Petru Rareş. A székelyek egy napi haladékat kértek, hogy írásba foglalhassák panaszukat. A tábornok ezt megtagadta és 1764 január 7-én, hajnalban megtámadta a falut. Ágyúdörgés ébresztette fel csöndes álmukból a székelyeket. A katonaság felgyújtotta a községet. A nép menekült a lángbaborult házakból. A védtelen és az utcákon összeesportosult népet fegyverrel és szuronyal verték szét a vasas németek. Mindenki futott, amerre csak látott és tudott a holttesteken át. Ömlött a vér. Nagy volt a sírás-rívás jajveszékélés, halálhörgés. Rettentő volt az öldöklés, amit a németek vad kegyetlenséggel vittek véghez.

Ez volt a *Siculicidium-a Székely vérfürdő*. Csak ezen öldöklés után adták meg magukat a székelyek és fogadták el a határőrségi szervezkedést. Ez egyben százados kiváltságaik megszüntetését is jelentette. Sokáig fájt ez a seb a székelyeknek és begyógyulni egészen sohasem tudott. Mai napig is szomorúan emlegetik ezt a gyászos napot.

Józsa János

A székely.

... „De leginkább tetszik nekem a székelyben,
Hogy helyén áll szíve békében és perben” ...

Vargha Gyula.

Miért bukott meg Dideri Dini?

A félelmi bizonyítványosztáskor faggatják otthon Dideri Dinit:

— Hát hogy lehet az, hogy számtanból megbuktál?

— Merő igazságtalanság — azt kérdezték tőlem, ha 11-nek a felét elveszük, mi marad? S amiért én azt feleltem: féltizenegy, hát megbuktattak.

Megjöttek a gólyák!

*Megjöttek a gólyák, vígan kelepelnek,
A régi fészükre mind, mind rá is lelnek.
— Szép volt — mondják — délen s messze utat jártunk,
Hanem azért ide mégis visszavágytunk...*

Talpas és Barnabás kalandos utazása repülőgépén.

Írta: **Teleky Dezső.**

(18. folytatás.)

Mind a ketten lenéztek.

Amsterdam ott távol-távol a fekete mély-ségben, a tengeréből partján egyszerű villanyvilágításával úgy sziporkázik, mint a tündöklő briliáns. A várost mintha a dűsös fényköré övezné.

De megkapó látvány volt a sötét tenger végtelenje is. Nyugtalanítóan félelmes hatása volt.

Egyszeresak egy éles fénysáv világítja meg a repülőgép jobb oldalán levő felhőfoszlányokat. Az a vakító fény ide-odamozog. Idegesen mozog a mélyből. Mintha éppen a tengerből egy tüzes pont sugározná ki a fénypásmát.

Mindjárt tudta Talpas koma, hogy ez mit jelent? A világháborúban volt szokásos, hogy éjszakánként ilyen messzire vetített sugárakkal keresték, kutatták az ellenséget.

— Minket keresnek! — mormogta magában Talpas.

Alig hozta működésbe a csapokat és szelepeket, hogy a gépmadar még fejebb szálljon egy golyó súvített el éppen Talpas és Barnabás füle között s becsapódott a Minimax tűzoltógázfeeskendő állványába. Fáradt lehetett a golyó, mert a pléhállványba megakadt.

Mindketten észrevették.

— Lönek! — kiáltotta Talpas.

— Jaj, végünk van! — óbégatta Barnabás. Valóban veszélyes volt a helyzet.

Talpasnak minden igyekezete odairányult, hogy kikerülje a sugárözönt, mely a gép rohamos emelkedésével veszített ugyan fényerősségből, mégis folyton kísérte.

— Hova bújjak? Hova meneküljek? — síránkozott Barnabás, s úgy összehúzta magát, hogy orrával a térdét súrolta.

Most egyszerre több golyó lyukasztotta át a gépkosár fedelét. Jaj, ha csak egyetlen egy acélmag végődne a tartályba, azonnal felrobbantaná a benzint, lángbaborítaná a repülőgépet, s akkor tűz és víz között jelenne meg a szörnyű halál.

Bizony nem lehet esodálni, hogy Talpas is rosszul érezte magát, de azért dolgozott keményen. Megfeszített erőlködéssel elérte végül azt a széles felhőréteget, mely bizonyára el fogja takarni a gépet a hollandusok szeme elől.

— Bravó! Bravó!

A felhőrétegen megtört a fénysáv. Most már hiába kémlelik őket távesővel, fényszóróval. Nyomuk veszett! Alattuk a felhőzet áthatolhatatlan sűrű fátyola, felettük ezer meg ezer sziporkázó csillag.

Talpas koma hálásan tekintett az égre:

— Szerencsésen megszabadultunk!

— Aztán pajtása fülebe ordította:

— Hé megmenekültünk a bajból, Barnabás!

— Igazán? Megmenekültünk? Pompás! Pompás! — újjongott Barnabás koma, s ha lába nem lett volna zsákba bürkolva, talán még táncra perdült volna.

— De többé nem is megyek Hollandiába. Ott az emberek nem értik meg az okos medvét! — mormogta ugyancsak Barnabás megvető kémozdulattal.

Talpas koma a történetek után elhatározta, hogy ezentúl még elővigyázatosabb lesz. A légiutat, ha csak lehetséges, inkább a tenger fölött teszi meg. Kerüli a szárazföldet, kerüli az ember-

lakta helyeket. Így is elég gyorsan eljuthat a fehérmedvék országába.

Az előtte fekvő térképen kiszámította, hogy Norvégia partjainak mentén kétszáz kilométeres sebességgel hét óra múlva eléri a Lofotiszigetsoportot, ahonnan hat óra alatt a Spitzbergákra érkeznek. Ez az öt nagyobb és számos apró szigetből álló csoportozat mélyen belenyúlik a Sarki tenger jeges övébe. E szigetek valamelyikén le fognak szállani, mert ez a terület már biztosan a fehér „testvérek“ örökös birodalmához tartozik.

Svédország partjai fölé közeledve, mind magasabba tolakodott a köd. A heves délnyugati szél, mely a felhőket alulról fölfelé hajtotta, bár feltűnően langyos volt, mégis sokat kellemetlenkedett. Talpas nem bánta volna a ködöt legalább utazásában továbbra sem zavarják holmi ellenséges szemek, mégis, hogy a szél ne oldalazza a gépet, (melynek szárnya néha-néha nagyot biccent s ilyenkor az aeroplan száz métert is zuhant, ami a gyengébb idegzetű Barnabásnak kínos izgalmakat okozott) a kellemetlen sivitó vendég elől még feljebb menekültek, amíg ismét sikerült szélszélű levegőbe jutniok. Az eddig felhőkbe rejtőzött Hold most hirtelen kiemelkedett a kavargó ködtakaró fölé s végigöntötte a fényzőnét a végtelen messzeségbe. A medvekomák ebben a ragyogó ezüst birodalomban órák hosszat utaztak minden baj nélkül.

— Nini! Mi mozog a felhők egyenletes rétegén? Egy kiterjesztett szárnyú szürke repülőgép kísér minket ugyanebben az irányban . . . Nézz oda Talpas! — lökte meg komáját Barnabás és újjával aggódalmasan mutatott a nyugtalanító jelenségre.

Talpas érdeklődve szemlélte a szürke csodabogarat. Végül megfejtette a rejtvényt. — Az a repülő valami nem más, mint a mi gépünk árnyéka! — Kiáltotta Talpas fölényesen mosolyogva. — A Hold fényében a mi gépünk rendes árnyékot vet a vastag, fehér ködfelhőre. Ennyi az egész!

Barnabás megnyugodott a magyarázaton, de szemét nem tudta levenni a gép érdekes árnyképéről.

Mialatt a repülőgép ebben az óriási magasságban észak-északkeleti irányt vett, nemsokára egy másik különös jelenség kötötte le a medvetasok figyelmét. Az előttük ívelő égalj fokozatosan kezdett vörösödni. De ez a vörös fény nem volt a hajnal előhírnöke. Egészen más pirosság volt, hisz villogott is néha.

Talpas már régebb megfigyelte, hogy a holdsugar világa mindinkább elhalványodik s uralmát lassanként átveszi az előttük megjelent ti-

tokzatos fényforrás, mely mindegyre szélesebb terjedelemben bocsátja széjjel sugarait.

Ez a megkapó jelenség nem egyéb mint a sarkfény, mely derült időkbén a Jegestenger hónapokig tartó éjtszakáját szokta bevilágítani.

(Folytatjuk)

■ Tavaszi köszöntő vers.

(Tanító, tanítónő, lelkipásztor névnapjára.)

I.

Újra itt a tavasz, zöld lomb kél az ágon! . . .
Csöndes ima száll át az egész világon.
Dal csendül! . . . Boldogan csattog a madárka,
Mindenütt ott van a tavasz mosolygása.

II.

A mi osztályunk is most tavaszra ébredt . . .
Szívünkben köszöntünk névnapodon téged!
Tavasz ébredése sok jó kívánságunk,
Gondos, jó szivedért áldunk, áldva áldunk.

III.

A Tavasz kíséren, legyen útitársad,
Egész életeden csak a szépet lássad . . .
Tavaszi virágok nyiljanak körülöd
Jóságos kezeddél te gondozzad öker.

IV.

Adj helyet nekünk is virágos kertedben,
Apold a virágot, mi terem szívünkben.
Gyomlald ki a burjánt, a töviset törd le,
Megáld érte az, ki értünk jött a földre.

V.

Mire tanítottál, a sok szépre-jóra,
Nem vész el hiába az a sok-sok óra.
Tavasz mosolygása homlokodra szálljon,
Kedves, jó tanítónk az Isten megáldjon! . . .

Bodnár Irma

Nagyotmondó Gergely bá' hihetetlen történeteiből.

— Már az igaz — kezdte Gergely bá', — hogy a jómulkor nem sikerült a nyulvadászat. Róka komé majdnem csufságba vitt.

— No, ha nyul nem akad, jó lesz az őz is — biztatott az asszony.

— Persze, persze — mondtam én is rá.

A tarisznyában kolbász, kenyér, egy kis üveg borocska, vigan mehet hát a vadászat — gondoltam — és megindultam nagy reménykedéssel a ropogó havon.

Egyszer csak egy beste nagy farkas tünt elő a fák közül. Egyenesen felém tartott. Azt hinnétek, hogy megijedtem? Dehogy! Csak gondoltam, mégis a fa tetejéről szebb a kilátás... s egy kis tornagyakorlat sem árt... Egy! kettő! felhát a fa tetejére.

Mondhatom, hogy a kilátás nagyszerű volt! Hívtam a gaz toportyánját is, hogy próbálja

meg ő is a másik fán a kilátást. de rám se hallgatott. Ő inkább az én tarisznyámat látogatta. — A szál kolbászra menten rá is akadt. Nem mondhatom, mert nagyon rendesen

evett, egy harapás kolbász, egy harapás kenyér. S végül megitta rá a borocskámat is. Az egészbe tán ezt sajnáltam legjobban, meg azt, hogy megint nem eszünk ma este őzpecsenyét...

Csöpike és Mackó.

Van nekem egy kiesi lányom, úgy hívják, hogy: Csöpike. A mackója majdnem akkora, mint ő. Nincs is ilyen színű mackó, tán a világon sem. De messziről is jött, sok országon keresztül, Berlinből. Ott látta meg ugyanis legelőször üvegszemeivel a napvilágot.

Berlinben, ebben a roppant nagy városban laknak Csöpike keresztzsülei. Amin! egyszer sétáltak az utcán, az egyik kirakatban megláttak egy narancssárga bundájú, kedélyesen tréfás pofácskájú mackót. Annyira megtetszett nekik, hogy mindjárt Csöpikére gondoltak. Milyen jó lenne neki. Meg is vásárolták.

De ám az volt a baj, hogy a dobozban a többi holmikkal együtt sehogy sem akart elférni a mackó. Keresztapa gondolt egy nagyot. Kivágta a doboz egyik oldalát, s úgy ültette bele Dörmögő Dömötört, hogy a két lába szépen, kényelmesen kilógott. Így utazott aztán a mackó az egész hosszú uton.

El sem tudjátok képzelni azt a nagy örömet, ami nálunk volt, mikor a mackó megérkezett! Hogy ragyogott a mackó arca, mikor Csöpike egy forró csókot nyomott az errára! Este együtt aludtak a Csöpike hófehér, rácsos ágyában. Hanem a mackó egész éjjel le nem hunyta a szemét, virrasztott, örködött kiesi gazdája álma felett. De ezt csak a nagy testvérke mondta így, mert azt szinte el sem lehet hinni, hogy valaki le ne hunyja a szemét egy olyan gyönyörű kis ágyaeskában, Csöpike mellett, ha mindjárt üvegből is van a szeme.

Aztán nagyon összebarátkoztak. Ha anyuka megengedte, hogy Csöpike kinézzen az ablakon, a mackót is ott lehetett látni mindig az ablakban. A járó-kelő bácsik, nénik mindketőjüket megbámulták. A mackót különös bundája miatt, Csöpikét mosolygós arcáért, szép kék szeméért. Ha valaki megkérdezte kié a mackó büszkén mondta: az enyém! én vagyok a mamája! Engem mindjárt, mint nagymamát mutatott be, apukáját, mint nagypapát.

S nekünk el kellett fogadnunk, hogy ilyen hamar nagyszülők lettünk. *Böske néni.*

Az egérke és a paradicsommártás.

— Mért keseregsz, kis egérke, mondd csak!

— Jaj, ne kérdezd, mért kell könnyet ontsak.

— Úgy látom, hogy kis fitoskád véres.

— Dehogy vér az, csak pirosfestékes.

— Látom én, mi: paradicsommártás.

— Ejnye, ejnye! eltaláltad pajtás!

— Talán bizony meglakoltál érte!

— A sodrófát Juci hozzám-mérte.

— Ne lakmározz hát idegen kosztón.

— A biz' úgy van! Véleményed osztom, Bundikámat majd ott hagytam...

— Lásd, lásd:

Ne egyél több paradicsommártást!

Földes Zoltán bácsi.

Imádkozó kislány.

*Édes jó Istenem, hogy leszállt az este,
A páros madár is fészékét megkereste.
Kis ágyamban ülve, kezem összeléve,
Hozzád száll, Istenem, szivem köszöntése.
Őrizz az éjszaka, áldd meg apát, anyát,
Adj minden szegénynek fedelet és tanyát.*

Apuka cipője.

A Magduska apukája szomorúan igyekezett hazafelé. A kis külvárosi házba, ahol feleségével és másik lányával, a kis Paulával lakott.

Az ablakon keresztül kiszűrődő lámpa fénye azt a megszokott, kedves képet mutatta, amely oly jól esett a fáradt embernek. A lámpa fénye megvilágította a könyvek fölé hajló gyermekarcokat és az asztal tulsó oldalán ott ült az édesanyjuk varrással a kezében, amint szeretettel nézett gyermekeire.

A férfi hosszú percekig nézte az ablakon keresztül a boldog arcokat és szívében erős elhatározás támadt.

— Nem, történjen bármi, nem zavarom meg a boldogságukat. Minek áruljam el nekik, hogy ma újra leszállították a fizetéseket? Talán csak lesz annyi erőm, hogy egyedül viselhessem a bajt.

Amint benyitott az ajtón örömujjongva siettek feléje a gyerekek és egyszerre tele lett a kis szoba beszéddel, kacagással. Egész napon keresztül nem látták egymást és most siettek elbeszélni a gyerekek, hogy mi minden történt az alatt velük?

A szülők mosolyogva hallgatták a sok kedves apróságot, ami a gyermekek életét változatossá teszi, de az anya éles szeme mégis meglátta a gyöttrődést a férje arcán, amit a ráerőszakolt mosoly oly rosszul takart. — Tudta, hogy valami rossz történt vele, amit titkolni igyekszik. Gyorsan megvaesórlattatta

a gyermekeket és ágyba parancsolta őket, hogy ne zavarják apjukat és szorongva várta, hogy mi rosszat fog hallani? De a férfi csak hallgatott.

— Nagyon sokat dolgoztam ma — mondta — és pihenni szeretnék.

Pihenni! Ha oda is el nem kísérnék a gondok, hogy jaj, most már mi lesz? Meddig lehet ezt bírni? Milyen jó volna a fáradt, törődött embernek elbujni a mindennapi gondok elől az álmok jóttevő világába, de az álom és a valóság össze kuszálódik és ott folytatja, ahol ébren abbahagyta.

Napok teltek el néma titkolózás között és az alatt a gyerekek is szenvedtek. Már nem esengett a kacagásuk, az álmuk is nyugtalan lett. Félve simultak egymáshoz és még jobban becézték apjukat és anyjukat, mert kitalálták, hogy miattak szomorúak.

Egyszer a gyerekek észrevétlenül kihallgattak egy beszélgetést szüleik között és ez megmagyarázott nekik mindent. Most már tudták, hogy édesapjuk szeme miért oly szomorú és édesanyjuk miért nem dalol velük?

— Mi lesz ezután? — hallották édesapjuk hangját, ha majd kiszakadnak a cipők és nem lesz mivel megtalpaltatni őket. Mi lesz, ha elfogy a fa?

Mi lesz? Mi lesz? dobogott ijedten a kislányok szíve, akik minden áron segíteni akartak gyöttrődő szüleiken. Tanácskoztak Paulával együtt és elhatározták, hogy mindent megpróbálnak, amivel segíthetnek. Kis összespórolt pénzüket oda lopták az apuka pénztárcájába, hogy annyival is több lengyen benne és óvatosan lépkedtek — legszívesebben repültek volna, hogy jaj csak ki ne szakadjon a cipőjük!

Egyik este azonban apuka szomorúan újságolta, hogy kiszakadt a cipője. Nagy esend követte szavait, mert bizony ez kiadást jelentett és nem tudták, hogy honnan fogják fizetni.

Ekkor a gyerekek fejében megérlelődött az a terv, amelynek végrehajtásához már másnap hozzáfogtak. Mindkettőjüknek volt egy pár félcipője a melegebb nyári napokra, ezt óvatosan beletették a könyvtáskájukba az apuka cipőjével együtt és beállították a cipész bácsihoz, az ő nagy kérésükkel. — Nem kértek egyebet a cipész bácsitól, mint, hogy az ő cipőjükről óvatosan vegye le a talpakat és azal a négy darab kis talppal, talpalja meg az apuka cipőjét.

Öreg, bozontos ember volt a cipész bácsi, de ahogy a két kis apróságra nézett, — nem tehetett róla, — tele lett a szeme valamivel. Valamivel, amit az emberek közönségesen könnynek hívnak, pedig valójában drága gyöngy az. Fojtott, suttogó hangon azt felelte

a gyerekeknek, hogy csak menjenek nyugodtan iskolába, holnap reggelre kész lesz a cipő.

És másnap reggel a kis Marci inas három pár cipőt szállított haza. A gyerekek cipőjén új talp diszelgett, de az apuka cipője is meg volt talpalva, valami különleges módon — két-két darabból. Apuka csak nézte, forgatta a cipőket, de érthetetlen volt előtte az eset mindaddig, amíg Marci meg nem magyarázta neki, hogy történt a dolog.

A gyerekek még aludtak. A két arany-

szőke fejecske összesimulva pihent a vánkoston, amikor édes apjuk könnyes szemmel megállott az ágyuk előtt.

Hosszasan nézte őket és minél tovább nézte, annál jobban megfájdult a szíve. De aztán a fájdalom közé lassan boldogság is vegyült és ezt a boldogságot, oh dehogyan cserélte volna el a gazdag emberek millióival, mert lehet-e szegény az, akinek ilyen gyermekei vannak!

Darvas Istvánné.

A hóvirág és az ibolya meséje.

Ugy-e mindnyájan ismeritek a tavasz két kis hirnökét, a hóvirágot és az ibolyát? Erről a két virágról mondok el nektek egy kis mesét, egész rövidkét, nem lesz hosszabb, mint mit is mondjak? — a kis nyul farka.

A tél még erősebb tartotta magát, a hegyek tetjén, mezőségeken nagy foltokban fehérlett a hó. Télapó csürte-csavarta, egyre csak huztahalasztotta a menetelt. Ugy látszik jól érezte magát nálunk, s fájt öreg szívének, hogy el kell mennie, s hogy a gyermekek, akik pár hónappal ezelőtt örömmujongással fogadták, mást fognak szeretetükkel megajándékozni. De végül is belátta, hogy egyszer a télnek is el kell múlnia. Lám a gyermekek is, akiknek ő annyi örömet szerzett, elfordultak tőle, s türelmetlenül várták

távozását. S aztán a nap is... Ugy látszik meguntá már a felhők mögött bujkálni, mind gyakrabban lövellt egy-egy meleg aranyos sugarat Télapó bundájára, ami annak cseppet sem használt. Nem volt más mit tennie szegény öregnek, felvette szomoruan nagy fehér palástját a földről és megindult. De az út végén megegyeszer megállt és visszánézett a csupaszon maradt földre. Fázott és didergett a föld a hótakaró nélkül. De Télapó csak a csúf kopárság miatt kesergett. S ahogy fájt szívével állt álldogált ott az út végén, szeméből könnyek gördültek alá. S amint a könnyecsek a földre hulltak, meg rázkódtak, s mindenikből egy-egy kedves hófehér virág nőtt. Olyanok voltak, mint az eltűnő hó, úgy is nevezték el az emberek: hóvirágnak...

Alig tűnt el Télapó, megjelent a halványzöldruhás Tavasz kisasszony. Dalos kacagással táncolt végig a réteken. Nyomában futott a Szellő s az aranyos napsugár. Amerre elvonult millió meg millió növényke dugta ki a fejét. Tavasz kisasszony mosolygott, egyre csak mosolygott. Mosolya nyomán édes kicsi lila virágok nyitottak kelyhet a zöld levelek között. Az emberek örömmel fogadták érkezését, s azóta

is ez a legkedvesebb tavaszi viráguk. Ez a kedves, illatos lila virág: az ibolya.

A hóvirág születése nagy-nagy öröm minden tavasszal az embereknek. Alig olvad el a hó, már kidugja fejecskéjét, mintha mondaná: megjöttem; itt vagyok! hoztam magammal a Tavaszt, s nem sokára jön majd utánam a Tavasz mosolya is, az ibolya...

Petrovay Gabriella.

Ahogy kis munkatársaink irnak...

Figyeljétek kis cimborák a nyári beszámoló sorát, mert most már nemsokára lezárjuk a pályázatot és nektek kell majd elbírálni, melyik beszámoló milyen díjat érdemel.

Makó Tivadar Reșița beszámolója.

Minthogy most van egy kis időm, én is beküldöm az Uj Cimborának a nyári szüneti emlékeit.

Először is megemlítem, hogy a hét minden napján más-más foglalkozást tűztünk ki. Hétfőn tanulgattam nyelvtant, számtant, hogy el ne felejtsem, amit az iskolában tanultam. Kedden barátaimmal kimentem a hozzánk legközelebbeső hegyre. Labdázunk, footballoztunk, bujocskát játszottunk. Szerdát valamelyik nagynénémnél töltöttem. A csütörtök az Uj Cimboráé volt. Olvasás és rejtvényfejtés. Pénteken újra tanulgattam, irogattam és új rejtvényeket szerkesztettem — délelőtt. Délután többen ösztögyültünk és kimentünk a Berzava folyó partjára. Itt mindig nagyon jól telt el az idő. Különösen attól az időtől kezdve, mikor már érni kezdtek a gyümölcsök. Szombaton rendszeren otthon voltam és könyveim közül olvastam. Vasárnap az egész család kirándult, így velük én is.

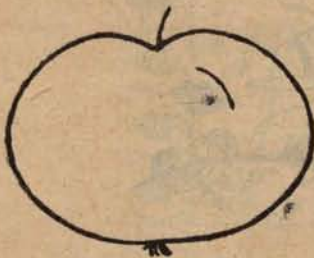
A nyár végén voltam Timișoara-án, ahol nagyon jól éreztem magam. Így telt el az én szünetem.

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

No, ha már lerajzoltátok a körtét, rajzoltátok le mellé az almát is.

7. számú minta.

Humor.

— Mi leszel, ha megnősz, Oszi?
 — Katona!
 — De hiszen akkor lelőhet az ellenség!
 — Akkor ellenség akarok lenni, bácsi kérem!

Országos vásár kincses városunkban. Régen „kincses” városnak hívták Clujt, Erdély fővárosát az után a sok arany, ezüst kincs után, amelyet a háborúk bizonytalanságai, pusztításai, zavarai elől ide menekítettek főuraink, vagyonsabb polgáraink messze vidékről. Ezekről a kincsekről, ha a mai időben beszél valaki, csak mosolyog. Ugyan! Kincsek? Rég volt, talán igaz sem volt...

Nos, én a napokban, ahogy jöttem-mentem a kora tavaszi verőfényen, kincses városunk utcáit kincsekkel megrakva találtam. Nem ugyan násfákkal, kőöntvényekkel és boglárókkal, meg drágaművű fülöngyökkel, de sok-sok pénzt érő holmival, áruval. Ugyanis március 12-én és 13-án országos kirakó vásár volt városunkban. S minden árus, kereskedő, mesterember elhozta a maga kincseket érő áruit.

A turdai mézes pogácsások egész utcasort foglaltak le. Ugy szintén a vásári szabók, csizmadiaik, rövidárusok. Nagy esomókban árulták az Aiud vidéki aszalt gyümölcsöket, máshol a lószerszámokat, szíjakat, aztán a szép mázos eszerépkanesókat, talakat. De a legérdekesebb volt az a hely, ahol a lacipecsenyét sütögették az asszonyok, meg a finom kolbászt és friss hurkát. Itt voltak a legtöbben, különösen úgy déltájban. Alig győzték a sok éhes, jó étvágyú népet kiszolgálni.

Ugy látszik a kis cimboráinkat is érdekelte a nagyvásár. Lóki Katicával a gyöngyös sátor előtt találkoztam. Egy szép piros gyöngysorra alkudozott erősen. Kovács Berei barátunkat már inkább a hasa érdekelte. A Hankó bácsi mézes sátora előtt állingált. Amint láttam, egy nyalka mézes huszár nyerte meg a tetszését. Kétszer is kezébe vette, meg visszatette. Sokallhatta érte az 5 lejt. Végül is két mézes pogácsában alkudott meg. Ez nem került csak 2 lejbe. A lutheránus iskolába járó kis cimborák a játékaru sátor előtt nézdegélődtek. Kis szekér, talicska, ló, kutya, fából színesre festve. Pompásan lehet velük játszani. Volt is vásárló kedv, de ám nem volt pénzük a kis nebulóknak. Most sóhajtoztak csak. Hej! hej! ha nem költöttük volna minden pénzünket csokoládéra, cukorra, meg boeskerszija, most mi is vásárolhatnánk...

Szerencse, hogy az én perselyemben zörgött még két öt lejes s így megvehettem azt a gyöngyös mézes szívet, aminek a közepében még tükrös is van. Itt tartom a szerkesztőségben ezt a tükrös mézes szívet, de meg is nézi mindenki, aki erre jár. No, ha ti eljősztok, ti is meglátjátok majd...

Szerkesztő néni.

MARCELLA NÉNI PÓSTÁJA

Gr. Degenfeld Anni. Leveledet nagy örömmel olvastam. Most már nem csak a kiesi, de a nagy betűket is pompásan írod. A rejtvényfejtés jól sikerült, részt is vesz a sorsoláson. Az új rejtvények is ügyesek. Írod, hogy szeretnél te is kertészkedni, no, ha szeretnél, küldünk is neked virágmag gyűjteményünkből. Aztán írd meg majd, ha a kis palánták kikeltek. — *Elekes Sándor, Domi, Emőd és Huba.* Leveleteket a küldött fényképpel együtt megkaptam. Nem csak a levélben mutatkoztok be, de mindjárt a fényképen is. Ezt már szeretem, ügyes négy legénykének látszotok a képen. Hiszem, hogy valóságban is örömeire vagytok szüleiteknek. Irjatok máskor is. — *Siztó Evike.* Örültem a levelednek. A rejtvénymegfejtés jó. Az újságot nagy szeretettel várod és olvasgatod mindig. En is épp így a te levélkédet. — *Bálint István és Károlyka.* Nagy dologra készülődtek. A *Gyöngyvirág* c. mesejátékot fogjátok lejátsszani, te juhászlegény, öcsikéd pedig ördög lesz. No, csak ügyesen játsszatok! A kapitány bácsinak küldött pénz megérkezett. Karesika, csak rajzolgass tovább! — *Dibáczy Béla.* A kapitány bácsinak küldött 20 lej megérkezett. Örültél a nyerevénynek. A rejtvénymegfejtés jó. — *Stoll Lílike.* A megfejtésed a 6. számból nagyszerűen sikerült. Remélem máskor is írsz majd. — *Bidló Gábor.* Új megfejtésed a sorsoláson résztvesz. Az új cimborák találkozására téged is szívesen látunk. — *Winkel-mayer Margitka és Annuska.* Az 5. szám megfejtése hibátlan, a rejtvényorsoláson részt is vesz. — *We-ress Zsófia.* Sajnálattal hallottam, hogy beteg voltál. Remélem azóta már nincs semmi baj. A jutalomkönyvet elküldtük neked. — *Vaska Klárka.* A 6. szám megfejtése jó, az új rejtvényeken is ügyesen dolgoztál, közlünk is majd belőle. A jutalmul nyert virágmagvacskákat elvetted-e már? — *Ferenczy Miklóska.* Ej, be ügyes kis levelet írtál nekem, Miklóska, no örültem is, mikor megtaláltam az asztalomon. Írj majd máskor is. — *Páll Bandika.* Az 5-ik szám rejtvénymegfejtése hibátlan, így a sorsoláson részt is vesz. Szorgalmas kis rejtvényfejtőnk vagy, Bandika. — *Bakó László I. g. o. t.* Már nagyon régen írtál az Uj Cimborának, bizonyára a sok tanulni való foglalt úgy le. A megfejtésed jó. Legközelebb hosszú levelet várok tőled. — *Várady László II. g. o. t.* Uj cimboránk vagy, szeretettel fogadunk magunk közé. Remélem, hogy ügyes toborzó lesz majd belőled. Hibátlan, jól szerkesztett rejtvé-

nyeket mindig szívesen fogadunk. Gyűjtöd-e a bélyeget? — *Sághy Szabolcs.* Először írtál az Uj Cimborának, de olyan rendesen és helyesen, hogy igazán örömmel olvastam. A levelet kiesi hugod, Edike is aláírta. Biztosra veszem, hogy husvételre már ő is ír majd neked. — *Ambrus Dobai Erzsébet.* Szeretted volna eljönni az országos rajzkiállításra, de éppen beteg voltál. Az ajándék virágmagvaknak nagyon örültél, nem sokára el is vetemé-nyezed. Kíváncsi vagyok rá, milyen ügyesen ker-tészkedel majd. — *Sanek Boriska IV. el. o. t.* Lám, az életrevaló kis cimborák mindjárt tudnak toborozni. Be is kerül a neved a toborzóba. A bűvös képeket kipróbáltad, de csak nem láttál semmit a kis lyu-kon. Próbáld meg még egyszer, hátha most bemegy a kis madár a kalitkába. — *Szabó Rózsika, Evi és Gyurika.* Igaz, hogy csak még 1. elemista vagy Ró-zsika, de olyan kedvesen, olyan szépen írtál, hogy örült a lelkem, mikor olvastam. No, máskor is írj kiesi Rózsika. *Bickel Iván.* A telerajzolt rajzfüzetet megkaptam, amiért ilyen szorgalmas voltál, legkö-zelebb megint kapsz majd egy ajándék rajzfüzetet. — *Kun István.* Rejtvénymegfejtésed beérkezett. — *Appán Agneska III. o. t.* Levélkédből látom, hogy szívesen foglalkozol a rejtvényfejtéssel. Szeretnék obban is megismerni. Ha egyszer időd lesz, láto-gass meg a szerkesztőségben. — *Miklós Mária.* A 6. szám megfejtése hibátlan, be is kerül a sorsolásra. Jöjj majd be egy szombat délután a szerkesztő-ségbe, hadd ismerjelek meg személyesen is. — *Makó Tivadar.* Rég nem kaptam már tőled levelet, de írod, hogy igen sok a tanulnivalód. No, majd a va-kációban több időd lesz az írásra. Új rejtvényeid jók, sorra is kerülnek majd. Fő a türelem! — *Róna Ervin III. el. o. t.* Nagy örömet szerzett neked a rajzkiállítási jutalom. Érdeklődsz a cimborá-dél-utánok felől. Keresd fel Béla bácsit, Str. Stefan O. Josif 8. sz. alatt lakik, ő majd megmondja, hol s mikor lesz. Ezt minden satumarei kis cimborának üzenjük, hogy ha valamit szeretnének tudni, keres-sék fel őt a lakásán. Új rejtvényed jó, de a képet előbb klisérozni kellene, ez pedig sokba kerül. De a betű-, szó- és kereszt, meg névrejtvényekhez nem kell klisé. — *Weiss Ibi IV. el. o. t.* Hűséges jó kis cimboránk vagy, Ibi. Kis szíved ragaszkodását ol-vasom ki a leveleiből. Rejtvénymegfejtésed jó. Az új is ügyes, amelyet szerkesztettél. — *Harkácsy Ju-liska III. g. o. t.* Az 5. szám első rejtvényét, amely után érdeklődsz, nyolcan fejtették meg hibátlanul. „Szent Péter“ esernyőjét nem csak megfejtetted, de mint könyvtári könyvet olvastad is, és így igen-igen tetszett neked. Virágmagot neked is küldtünk, megkaptad-e? — *Szöke István II. g. o. t.* Mindkét leveled megérkezett. A kecskéről írd meg majd, hogy honnan vetted a témáját. A 7-es szám megfej-tését 2-iknak küldted be a találós kép szövegével együtt. Új rejtvényedet átadtam a rovatvezetőnek.

Rovatvezető: Sólyom István.

Befüregjtvények.

Létrarejtvény.

1. Beküldte: gr. Degenfeld Anny, I. el. o. t.

T	D
e	e
l	z
s	e
k	ő
	y

Ez a bácsi gyakran ír az Uj Cimborába.

2. Beküldte: Szőke István, II. g. o. t.

S N L DÁN !
E E L PÉNZ !

3. Beküldte: Harkácsy Juliska, III. g. o. t.

os égítést fénylik AZ ÉG fenekén

Pótlórejtvény.

4. Beküldte: Márton Emmuska, VII. el. o. t.

alaton, __lla, __ándor, __dit, __ezső, __mma, __ároly
__lemér, __ajos, __szter, __álmán.

Annak a neve, aki olyan kedves mesemondója volt a gyermekeknek.

Megfejtési határidő: 1935 április 1. A megfejtők között jutalmakat sorsolunk ki.

A 4-ik számban közölt keresztrejtvény helyes megfejtése:

Vízszintes sorok: 1. Kelepelés. 8. Ale. 9. Ára. 10. Reszketve. 13. MI. 14. Oa. 15. Kar. 16. Ea. 18. RZ. 19. Szagos. 22. Sé (és). 23. Tologatot. 25. Áro. 26. Abe (I). 27. Ruhafogas.

Függőleges sorok: 1. Karmester. 2. Elelázó. 3. Les. 4. PAKA. 5. Ere. 6. Latk. 7. Szerzetes. 11. Zongora. 12. Varsóba. 17. Isa. 20. Alah. 21. Ogof (fogó). 24. Tág.

Az 5-ik számban közölt rejtvényeink helyes megfejtése: 1. Betüregjtvény: Fogyotékán a kávé. 2. Kockarejtvény: örök, róka, ökör karó.

Megfejtéseket küldtek be: Vaska Klárka, Várady László, Márton Emmuska, Tóth Attila, Bánffy Katinka, Novák Janesika, Csarnay Béla, Bálint István és Károly, Harkai Margit, Dibáczy Béla, Páll Bandi, Moldován István, Székely Pista, Fáy Árpádka, Rápolthy Jenő, Weress Zsófia, Harkácsy Juliska, Krémer József, Appán Ágnes, Kun István, Bakó László, Sággy Szabolcs és Edike, Winkelmayer Margit és Bidló Gábor.

Nyertesek lettek: Várady László, Bánffy Katinka és Fáy Árpádka.

A nyerteseken kívül jutalomban részesülnek még: Tóth Attila, Appán Ágnes, Sággy Szabolcs, Winkelmayer Margit, Bidló Gábor, Márton Emmuska, Székely Pista.

Bélyeggyűjtés.

Kis cimboráink közül sokan fogtak hozzá a bélyeggyűjtéshez. S most gyűjtenek derüdeborúra mindenféle bélyeget, ami csak kezükbe kerül. Sokan még pénzért is vásárolnak bélyeget.

A bélyeggyűjtésre vonatkozóan az a véleményünk, hogy nektek, kis cimborák, pénzt — bélyegért kiadni nem szabad — még egy lyukas piculát sem. A bélyeggyűjteményeket csere útján kell gyarapítani. A csereberét minden városban meg kell szervezni. Szeretnénk, ha minden nagyobb városban akadna egy komolyabb II., III., IV. gimnázista cimboráink, aki vállalná a cserebere lebonyolítását. Aki ír nekünk, hogy vállalja, annak megküldjük az ottani kis cimborák névsorát, hogy azokat felkereshesse és értesíthesse.

Humor.

Tanítóbácsi: A hő olyan erő, amelynek hatására némely testek kiterjednek, a hidegben összehúzódnak. Nos ki tud erre példát mondani?

Takács Gyuszi: (nyújtja az ujját). Nyáron a vakáció kiterjeszkedik, télen meg összehúzódik.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ek.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatárs: **TELEKY DEZSŐ,**

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.